

[Kurt Brauer.]

forkert ved et uheld under anden behandling, jeg ønsker nu en rigtig behandling af denne sag, så jeg kan blive rigtigt registreret. Hvis ét medlem, f. eks. blandt de allerførste der skulle afgive deres stemme, ville komme herop og sige: sådan forholder det sig for mit vedkommende, ville budgetministeren da anbefale socialdemokraterne, at de stemte, som de ville have gjort, og som mange af dem gjorde ved anden behandling, så kan vi nå at redde den. Hvis ikke det kan blive tilfældet, hvis ikke et medlem af tinget vil stå op her og indrømme sin fejl ved andenbehandlingen, så finder jeg det rimeligt, at man følger hr. Morten Langes forslag om at opfordre fremskridtspartiet til at tage deres ændringsforslag tilbage.

Kaj Hansen (DKP):

Der var som bekendt under afstemningen om finanslovsforslaget adskillige, som stemte forkert. Det viste sig også, at selve afstemningen var af en sådan karakter, at man måtte prøve på at rette det bagefter. Vi har ikke forlangt nye afstemninger om finansloven, og derfor kan vi heller ikke støtte det ændringsforslag, som er stillet her; det vil vi stemme imod.

Jeg vil gerne sige, at det er da klart, at alle stemmer efter deres overbevisning, og det har vi også gjort i min gruppe, selv om vi havde den samme overbevisning i denne sag. Jeg forstår ikke, at vi skulle indtage en særstilling, når man indfører obligatorisk brug af sele i Norge og i Sverige for at holde os til de nordiske lande med gode erfaringer. Man har gjort det i en lang række andre lande, og det er overhovedet ikke blevet påvist, at der skulle ligge nogen dårlige erfaringer bag obligatorisk brug af sikkerhedssele i alle de lande, hvor det er gennemført. Der er jo nogle, der skal have det ind med skeer, og det kan også lade sig gøre ved, at afstemningen i dag falder ud, som den gjorde forleden dag, så jeg kan kun opfordre til, at man stemmer på samme måde som sidst.

Poulsgaard (FP):

Det er jo en fantastisk situation: vi alene vide — det er det, der kendetegner dette høje ting. Når man sidder og hører på debatten her, specielt på budgetministeren og

hr. K. J. Mortensen, så er det det rent formelle, det drejer sig om. Kom da ned på jorden! Vi har da lavet så mange brølere, må vi erkende, vi kan bare nævne boligforlaget, der også skulle tages op igen. Der har jo rejst sig protester derude imod denne tvang, og er der nogle medlemmer, der af rent formelle, proceduremæssige grunde kan ændre opfattelse, så fatter jeg det simpelt hen ikke. Men der ligger jo det helt klare i det, at det er fremskridtspartiet, der kommer med dette her, og det er fuldt lovligt, det erkender alle. Var det kommet fra de kristelige eller de radikale, ja, så havde man selvfølgelig stemt for det. Men nu har fremskridtspartiet fået en god idé, som deles af befolkningen, og så skal den kvæles.

Jeg kunne da også godt have lyst til at minde økonomiministeren om, at vi havde engang en justitsminister, der indførte noget, som hed stænklapper. Det blev man nødt til at ændre på igen, og på samme måde vil det gå her. Vi aner ikke, hvad det er, vi laver, og når der bevislig var folk, der ikke kunne være til stede, fordi de var optaget andre steder, og der er folk, der har indrømmet, at de har stemt forkert, så skal hele befolkningen undgælde, bare fordi det er fremskridtspartiet, der kommer med forslaget. Det er ligegodt at hænge sig for meget i det formelle hos dem, der kalder sig arbejderne repræsentanter.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg skal naturligvis ikke svare på budgetministerens vegne, men jeg håber, at hr. Kurt Brauer har været mere sikker i sin afstemning i tirsdags, end han er på kendskabet til, hvilken position jeg har, eller hvilken post jeg har i regeringen. Det er økonomiminister, jeg er.

Jeg vil gerne sige om sagen i anledning af det spørgsmål, hr. Kurt Brauer rejste, og den bemærkning, hr. Poulsgaard gjorde, at de medlemmer, jeg har talt med i min gruppe, og på hvis vegne jeg gav udtryk for vort standpunkt, mener at have stemt i overensstemmelse med det synspunkt, vi havde, i tirsdags. Det synspunkt har vi også i dag med hensyn til selve sagen, der er ingen ændring i vor opfattelse, men vi vil ikke ved at deltage positivt i en afstemning i dag give vores støtte til, at man på den måde ændrer, jeg havde nær sagt vores forret-